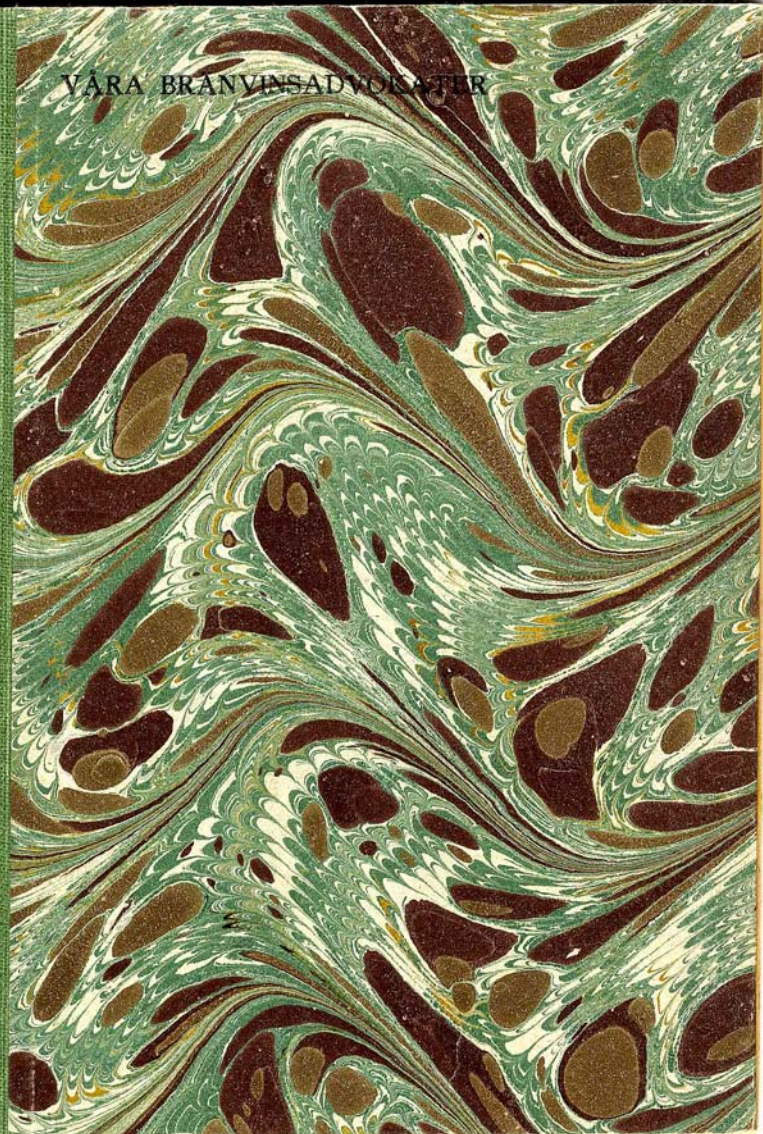

VÅRA BRÄNVINSADVOKÄTER

Samhällets pestbölder

Bidrag till fin-de-siècle-moralen

AF

EN ERFAREN

II.

Våra brännvinsadvokater.

Samhällets pestbölder

Bidrag till fin-de-siècle-moralen

AF

EN ERFAREN

II.

Våra bränvinsadvokater.

Stockholm, Nya Boktryckeriet 1898.

INLEDNING.

Sedan vi i föreg häfte sysselsatt oss med procen-
tare, vilja vi öfvergå till ett annat samhällsöndt:
advokater eller s. k. saksförare. Skandinaviska halfön
är numera nära nog det enda kulturland i världen,
der ej lagen anbefaller ett examineradt advokatstånd,
hvilket vore en välgerning. Det vore en lagförän-
dring af bra mycket större betydelse än många af
dessa små frågor, som nu föranleda förfärligt "klin-
kande" och prat i riksdagen. Som det nu är, så är
det rent af en fara, en olycka. Ett advokatstånd
af skickliga, redbara män skulle vara en välgerning,
ty de skulle vara alltför rädda om sitt anseende, för
att inlåta sig på smutsiga saker, de skulle ej vilse-
leda, utan tvärtom upplysa rättsökande, de skulle
afstyra mångt skurkstreck och förekomma mycket
elände, de skulle underlätta domstolarna genom en
på *verkliga* juridiska kunskaper grundad utredning
af tvisterna. Men dessa s. k. bränvinsadvokater (s. k.
emedan de och deras klienter vanligen afhandla sig
mellanvarande på krogen vid bränvins- och ölglaset)
äro vanligen individer, som vid färden genom lifvet

blifvit afstjälpta i någon gödselpöl, hvarifrån de krafat sig upp så långt, att de hänga på kanten af pölen och när som hälst kunna störta åter ned. Den minsta knuff — och de falla. De knuffas och stötas sins emellan om klienter värre än hungriga hundar om ett ben, och hvarje litet mål är ett halmstrå, med hvilket de *måste* hålla sig uppe tills de få fatt i ett nytt. Och därför krångla de äfven iu sakerna af alla krafter för att göra halmstrå't varaktigare. De göra gagnlösa invändningar och begära uppskof, blott för att kunna afpressa klienten två, tre, fem eller tio alldeles gagnlöst bortkastade kronor för inställelser, förutom en mängd supar och öl etc. Och slutresultatet är att de kunna släpa fram ännu några dagar af sin usla tillvaro, att klienten blifvit af med en hel hop pengar, förlora sitt mål, eller om han vinner, så vinner han blott en honom mycket värdelös såpbubbla, som visserligen kan vara skiftande, men dock blott är en såpbubbla. Värdet har nog advokaten tagit.

De åtaga sig mål af allra smutsigaste beskafhet, försvara de grymmaste orättvisor, anföra klagomål, der den enfaldigaste kan inse att fullkomlig rättvisa redan är skipad i första instansen och belasta derigenom de högre rätterna med alldeles onödiga småsaker. De uppträda alltid hänsynslöst, ty de hafva ju *intet att riskera*, emellanåt till den grad, att de frändömas rätt att föra andras talan. Men då borde det vara slut! Visst icke, ty då först börjas det på fullt allvar. De uppsätta alla skrivelser, sköta gången af det hela, men hafva äfven

de bulvaner, som mot några supar, en bit mat och en tjugufemöring, ja till och med, när nöden är stor, en half fläta tobak, inlemna deras pekoralier eller skurkaktiga inlagor. Men felet att så sker, ligger till en stor del äfven hos rätterna, som ej strängare tillse både personer och saker. Man har ju till och med exempel på att för stöld eller mened straffade personer få uppträda som saksförare. Mened, sade vi. Ja, det är ej ens fritt för att en dylik affockad advokat som detta oakadt i osynlig måtto sköter sitt mål, uppträder som vittne deri. Trovärdigheten af hans ed kan man väl tänka sig. — Och att förekomma dylikt på lagstiftningens väg, är ju hardt när omöjligt på annat sätt, än genom införande af ett organiseradt advokatstånd af examinerade jurister och att domstolen i brottmål sjelf tillsätter defensor.

Vi kunna ej fatta hvarför vi vänta här i landet, då andra länder redan för mer än ett halft sekel sedan införde en sådan omorganisation. Är det månne på lagberedningen? Ja, då få vi nog vänta. Det tyckes nästan som om hrr jurister sjelfva önskade att bibehålla saken in statu quo. Månne de tro att rättvisan då skulle bli större, målen färre och — sportlerna mindre. Hvem vet! Men att allmänheten skulle vinna derpå att såväl lagen som dess tolkare skulle ännu mer höjas det tro vi fullt och fast.

Man kunde då kanske äfven slippa att utanför hvarje rättslokal se en massa af illa klädda, half-rusiga personer stå och dingla, så att det är snart sagdt en skam om man nödgas uppehålla sig någon

stund på ett sådant ställe. Rådhusrättens förmak och åhörareplatser äro till den grad befolkade af dylika pseudo-advokater, att den, som verkligen har något att uträtta der, ej kan komma fram utan bråk och glåpord.

Mycket annat skulle kunna sägas härom, men utrymmet är begränsadt, hvarför vi nu öfvergå till de mest observerade af hrr sakförare af såväl de redbara och i allo aktningsvärda, som till deras motsatser. Vi förutse att ett hiskligt ulfvatjut nu kommer att upphävas, men vi äro ej rädda af oss, ty vi kämpa blott för en rättvis sak och för att lemna allmänheten en välbehöflig upplysning och vägledning. Ehuru under sådana förhållanden den verkliga sanningen är svår att utröna, så skall *intet* kunna förmå oss att afvika derifrån, så vidt vi sjelfva förstå. Ändamålet, att operera bort pestbölder, skall rättfärdiga oss inför vårt eget samvete, och vi hoppas äfven inför alla rättänkande människors omdöme.

V Å R A   A D V O K A T E R .

Vi hafva gripits af den mest paniska förskräckelse för att yttra, att någon persons pappa i lifstiden varit pantlånare, hvadan vi med bestämdhet påstå att hr *Arvid Romans* salig hr pappa *ej* var pantlånare likasom vi undvika att tala om arfsynd, som vis å vis Roman antagligen skulle vara osan-

ning. Herr Romans pappa lärer nämligen varit en hederlig man. Förmodligen med anledning af hans predikomässiga uttryckssätt och hans pastor Bengtsson-likaförverrock, lär han kallas "pastorn", ehuru vi sannerligen tro, att han ej haft med prester att göra sedan han döptes, om ej möjligen för att undervisas om edens vig och betydelse, något som hans elaka motparter påstodo^{om} väl kunde behövas. Huruvida han verkligen fått nödig undervisning i detta fall hafva vi ej varit i tillfälle att konstatera, men hafva ryktesvis hört att han blef så grymt förbittrad öfver ett dylikt attentat, att han drog sig undan världens blickar under en tid af 2½ år, under hvilken tid han lär vistats alldeles i närheten af Göteborg. Men han hade ett 'ankare' i Stockholm i Gråmunkegränd, hvilket snart drog honom till "7:de afdelningen" i Salviigränd, hufvudstadens mest frekventerade advokatbyrå. — När äpplet är rött, är det fallfärdigt, så vida det ej dessförinnan plockas ned af en viss potentat för att stekas. Smaklig måltid!

* * *

Vi taga oss friheten fästa "pastorn" —ns uppmärksamhet på att vi ej håller påstå att hrr *Anders* och *Albert Carlssons* pappa var pantlånare, ej ens att han lånte ut pengar mot pant, en skilnad, som är så hårfin, att det vill till "ovanliga kunskaper" för att märka den. Men det måtte ha varit en robust man, efter han kunde visa världen ett par sådana 16 kvarters — tvillingar, med så stora skägg

och mustascher. Man påstår att alla män, som äro släta i synen och slätrakade haft "mojaliskt föjdäfvade" pappor, de må nu hafva varit skräddare eller brukspatroner. Hvad robusta pappors söner beträffar, så kunna de vara totalt utan moral, utan seder — äfven om de af en slump skulle vara — tvillingar. Hvad bröderna Carlsson beträffar, hafva de sin bästa verksamhet i polisdomstolen. Om den ene har på något lifvadt ställe bytt bort sin hatt och fått en annan af bly, så uppträder den andre som ombud för honom inom polisdomstolen och vice versa. Hvad de fordom varit? "I många former trifs det sköna" och — de se rätt bra ut. Den ene af dem säges haft någon befattning vid järnvägarnas "rullande" materiel, hvarifrån han dock fått afsked, på hvilket slags papper veta vi ej. Men den smak kärlet en gång fått, bibehåller det. Nu är han mest "förankrad". Båda sägas vara s. k. "Bauernfänger" åt procentare och därför åtnjuta provision.

(Den ene af bröderna, f. d. inspektoren C., har nu öppnat "byrå" vid Österlånggatan och lär ha fått ett par unga handtverkare till förläggare. Förmodligen få de i dubbel mening utföra "småplock." Sjelf visar sig nu "hr advokaten" sällan i rätten, men betjenar sig af bulvaner.

* * *

Nu komma vi, med förbigående af alla tankar på pantlånare till en komplett sprätt bland kåren, f. d. stadsfiskalen *Ryberg*, som om vintrarna brukat sprätta i en elegant pels, härstammande från n:r 13

Baggensgatan, som på sin tid egdes af skomakare-mästaren Feron. Han kallas därför "Feroniska pelsen". Féron påstods, naturligtvis fullkomligt utan skäl hafva varit en svinpels. Vi hoppas, för nuvarande egarens skull, att pelsen ej måtte varit "nedsmittad". För resten är jag ej i stånd att begripa huru någon kan vara så *kropp-dum*, att använda denna "pels" som advokat. Och vare detta nog sagdt om människan, sa' han, som höll föredrag om — hästen.*

* * *

Herr "löjtnant" *O. Creutz* skulle hjälpa danskarna att klå tyskarna, men tyskarna äro kända för sitt klåsystem och därför — reste löjtnanten hem igen. Dock, ingen blir profet i sitt eget land men advokat kan hvem som helst bli hos oss — fast det går så der en 13 eller 14 på dussinet. Löjtnanten

* Sedan ofvanstående skrefs, har det kommit till reds vetenskap att pelsen (ej karlen) blifvit deponerad som säkerhet hos en — son för ett lån. Jag undrar just om det kan vara hos vännen i Sullå? Vårt ofvan uttalade hopp rörande smitta vidhålla vi äfven för nuvarande innehafvaren.

Apropos Sullå, så lär det vara han, som diskonterat den under **prestmannen Lindgren** omtalade ämbetsbroderens vexlar. Misstaget rättas härmed, under förklaring, att vi ej kunna förstå, huru vår meddelare kunnat förblanda två så olika personer. Den ene är ju pantlånare och skäms ej därför, och den andres pappa var ju ej pantlånare, men han skäms ändå. Der ser man hvad högre kunskaper och hjertats fina och reglätta utbildning förstå! Ehuru i öfrigt inkommensurabla storhet äga "pastorerna" Lindgren och Roman dock en likhet: Ingen af dem har några utsigter att bli — erkebiskop.

lade alltså bort krigarens svärd och grep lagens glafven, som han svänger med berömdvärdt nit för så väl kreti som pleti. Är i ej synnerligt lysande ekonomiska omständigheter, men deremot gift. Löjtnant Creutz påstås bära sitt kors med tålmod.

* * *

Janowsky är en odöpt jude och borde visst stafva sitt namn *Yah-nowsky*. Är visserligen ej judarnas konung, men deremot deras advokat. Judarnas små rättstvister röra mindre ofta hedern än pengar; han är alltså en väldig inkasserare. Är för öfrigt en tämligen "enkel" person.

* * *

G. Wik, "notarie". I hvilket verk, okänt, dock ej i renhållningsverket. Är annars till yrket "gründer", ty han inventerade och upprättade för något år sedan en "inkasseringsbyrå för husvärdar", hvilken skulle hålla efter oredliga hyresgäster. Trots att hyresvärdarna alltså hade en "vän i Wiken", så slutade affären med att han sjelf blef - vräkt. En tid derefter söktes han i konkurs, men den vräkte hade ju ingen bostad och kunde således aldrig - "anträffas".*

* * *

Nu komma vi till en person, som har den förtjensten att åtminstone vara ett original och fordom en stor vivör, "fällbankens ryttare", "notarien" *Au-*

---

* Till stämmingsmäus upplysning meddela vi, att *Wiken* lär träffas i Australien.

gust Ferdinand Ohlsson, alias *Student-Olle*, f. d. bruksbokhållare. Han var en gång i tiden rik, hade en våning på 10 å 12 rum och lefde herrans glada dagar. På något outransakligt sätt hade han en gång lyckats att smyga sig upp i en hofvagn och fick alltså gevärssrop på Gust. Adolfs torg, något hvar öfver han än i dag är mycket stolt. Men lyckan är ej fyrkantig och halkar lätt ur händerna. Student-Olles fyrkar togo slut. Nu blef han slagsmålsnotisfabrikant i Fäderneslandet. Men den marknaden blef snart öfverfylld till följd af öfverproduktion och varan föll i pris ända till 0. Blef nu tillsyningsman i ett fattigherberge uppe på norr och på samma gång bränvinsadvokat och detta i dubbel bemärkelse, ty han konsumerar dagligen en liter potatisnektar och 2 dussin öl. Han är mycket bombastisk i sitt språk och känd för sina synnerligen komiska skrifter och inlagor. Hördes en natt, så der framåt småtimmarna, hållande ett tal i sin vanliga stil och reciterande "Sparstaras död" framför Bengt Lidners grafvård å Adolf Fredriks kyrkogård; men polisen ville ej höra på, utan han fick böta, jag tror antingen — för nattetid utelöpande hund eller oljud. — Han har ej varit utom rummet på sju år, utan använder alltid bulvan, som för tillfället är

* * *

"Inspektör" *Jansson*, f. d. dragon och utkastare hos Rosenström, 5 Kindstugatan, och, som sagdt, Student-Olles bulvan och medhjelpare. Går och galler för goodtemplare och om det är sant, kan man

med lugn säga: "les extrêmes se touchent" — men det är ej guld allt som glimmar, och utskänkningsbolaget säljer mer än en liter om dagen, och sju år äro många år.

* * *

"Pip Pirrip eller skiftande lefnadsöden" af Dickens har man personifierad framför sig i *S. A. O:son Vernells* person. Det skulle behövas en hel lunta på så der 7- å 800 sidor för att skildra mannens i fråga mångsidighet. Alltså endast några konturer: Först seminari-elev (skulle just blifvit en snygg uppfostrare!), sedan jernarbetare — notisjägare i Helsingborg — tidningsredaktör i Malmö, d:o i Stockholm, d:o i Norrköping, d:o åter i Stockholm — almonibrefskrifvare under hot om skandal i Fäderneslandet. Bland de tidningar han redigerat må nämnas: "Nya Sverige", som enligt anmälan skulle vara "fröet till Sveriges största tidning", hvilket frö dock ej kunde förmås att skjuta mer än ett — säger I — hjertblad, ty trädgårdsmästaren hade visst gått för tidigt från mästaren; kom så "Mäster Erik", som dock aldrig kunde utlösas från tryckeriet; vidare, sedan "Lilla Börstidningen" m m. gått öfver styr, "Republiken", vid hvilken sonen till advokaten, "litteratören" F. A. Blomqvist tjenstgjorde som bulvan. Men nog om alla dessa dödfödingar.* — Nu var allt

* Vi tro t. o. m. att ibland dem fans en, som hette "Mildnattsmissionären". W. hade på sin tid också en "svensk pressbyrå", och lär, då de större dagbladen uppsatte sin pressbyrå, på grund af inkräkningen i W:s "firma", tagit ut stämning.

förloradt utom äran, och den skulle förökas genom att bli advokat. Grundade alltså advokatfirman "Folkets (ej Brödrafolkens) väl". — Och nu ett par exempel på denna firmas specialitet: Har utfört en rättegång mot tullförvaltaren Åberg i Hudiksvall för det denne skulle med "venerisk åkomma" hafva nedsmittat sin dåvarande hushållerska, sedermera Vernells Dulcinea de Toboso. Detta mål väckte mycket uppseende i Hudiksvall. V. begärde dess behandling inom slutna dörrar, hvilket dock på svarandens begäran afslogs. — Har för ej så länge sedan gjort anmälan till justitieombudsmannen om "flickhandeln" i Westerås, dervid en fattigvårdsstyrelse skulle hafva till mormonerna "sålt" en liten jänta. — Är för resten en dumdryg "skauningapaug", som 1889 i Norrköping blef åtalad för bedrägeri i konkurs, dervid han blef frikänd, men med ogillad rekonventions-talan mot en dervarande, sedermera för mened tilltalad exekutionsbetjent *Weselius*, som efter erhållet afsked på grått papper begaf sig till Stockholm och der idkade advokatverksamhet. Numera afliden. — Wernell åtföljes alltid af en stor, svart, utsvält newfoundlandshund. Angående detta par anhålla vi att slippa recitera det under Jonsson anförda franska ordspråk.

* * *

Vi kunna ej underlåta att tala några ord om de stora mustachernas man, *A. F. Lindström*, hvilken anser sig vara en prydnad, en heder för sitt stånd och — det kan nog hända att han har rätt —

beror blott på från hvilken sida man ser saken. Han låter kalla sig "kamrer" och har till och med tryckta visitkort med denna titel, med hvilken rätt, veta vi ej, men nog erfordras det större och skarpare advokatur att utreda denna fråga, än herr "kamrern" sjelf kan komma åstad. Och så tyckte nog äfven ordföranden i sjetta afdelningen härom dagen, ty han dref med honom och reducerade "sakförelaren" L. till — helt simpelt — kommissionär. Och rätt gjorde han!

L. angrep då en fru Edler för det hon begagnade ridhatt, på ett ganska oförsynt sätt, men detta bevisar intet annat, än att karlen ej vet hvad "hatt heter på tyska". Det passar ej alltid att borsta upp sig, äfven om man har en väl borstad rock och svinborst eller grissvansar under näsan. Men besynnerligt nog kan man ej få fullt tag med båda händerna i hans öra, hvilket annars brukar vara kännetecknet på "kamrerare" af hans sort. Men vår herre hade väl inga nog långa till hands, utan gaf honom ett par kasserade. Det ena bör ju vara i stil med det andra. Eller har han kanske sjelf klippt af dem, för att grundligt kunna lura folk? Skulle kunna kallas klipskt, hvilket ju alltid vore något, sa' han, som fick se Åmål.

* * *

"På gången och på pannan käns Torstenson igen", säga vi om *C. J. Lindström*, blott för att skilja honom från föregående. Vi önska blott, att han ej må föra sina rättegångar lika haltande som han

sjelf för sig — men ikläder oss intet ansvar i detta fall. Och uppriktigt sagdt så tro vi att han går an värre med munnen än benen — en ingalunda föraktlig egenskap hos en sakf... aj — jag hade så när glömt rådmän H. — kommissionär.

* * *

Som månen i sitt fülle ser herr *Osbeck* ut. Vi veta dock ej om det var han, "som gjorde na' frisker igen", men, uppriktigt sagdt, så tro vi det ej. Att döma af de ytterst små, spetsiga, särdeles omsorgsfullt snodda mustascherna, af veritabel pigtjusarecert, måtte han hafva varit en Don Juan. Och har han fordom soulagerat det täcka könet, så gör han det ännu genom att förskaffa dem litet månadsunderhåll för deras små kärlekspanter. Gammal man gör så godt han kan. 'Tiderna förändras, och vi med dem"; fordom sjelf jagad, jagar han nu sjelf. Ombyte förnöjer, sa' f-n, dansa i glasbyxor. Det enda spetsiga hos honom är nog mustascherna, ty annars tyckes han vara fullkomligt trind, från och med skallen och hela vägen nedåt. Men han har nog ännu en smula romantik i skrofvat, ty han trifves bäst på "Guitarren" eller "Månen".

* * *

Det skulle vara särdeles roligt att hafva till förfogande en god penna, ty nu komma vi till en särdeles framstående person inom skrå't, f. d. underhuggaren *Joh. Johansson*, vanligen "*Silver-Jan*" kallad, en verklig prydnad därför. Sitt ovanliga bi-

namn erhöll han derför, att han begagnar silfver-skjorta, åtminstone hvad som är synligt deraf. Han har äfven fuskat i husmångleri och ockrarebulvaneri, dervid han visat sig ej vara någon *underhuggare*, utan rent af en oförsynt *öfverhuggare*. Men han har äfven idkat stenhuggeri och dervid huggit så tappert i sten, att han blifvit beröfvad rätt att föra andras talan, hvilket icke hindrar honom att likvisst gå på i — kragstöflar med sporrar på, naturligtvis för att förmå folk att tro att han verkligen har en fyrbent ridhäst. Men angående hvad folket härom tror så tro vi icke att han sjelf tror att folket tror på honom, ty annars är svårt förstå hvarför han utsänder sina kavalleriprodukter i marknaden under pseudonymen Carlo. Är det han, som skäms för dem eller de för honom?

Påstår sig i öfrigt vara ett mekaniskt snille. Inventerade först en klocka, som visade allt möjligt smått och godt, utom honom sjelf hvad klockan var slagen, ty det måste ju rådhusrätten göra. Sedan har han bråkat sin, jag hade så när sagt, hjärna, med att uppfinna en ångsläda. Och den liknade honom sjelf, ty först och främst är den bråkig, sedan arbetar den med långa klor och har ett fodral, ett slags skjorta af nysilfver, och slutligen äfven deri, att den, trots allt detta, står envist kvar på samma ställe och sprattlar i smutsen, ty det är nog något fel i den inneboende mekaniken. Vi sågo för några dagar sedan i en tidning två annonser. Öfverst:

Joh. Johansson

Advokat

utför rättegångar m. m.

och omedelbart derunder en annons om "sjelfbevarelsen".

Vi hafva ej klart för oss om denna tidning var filantropisk eller endast satirisk. Emellertid slog den två flugor i en smäll. — Han bor vid Biblioteksgatan, och vi undra om det ej vore tid på, att för alltid sätta denna bok på hyllan.

* * *

Och så öfvergå vi utan något synnerligt tanke-hopp, till den hoppingfivade telningen, som vi nyss nämt, *signor John Carlo*. Vi hoppas att det som finnes under denne unge mans hatt ej måtte vara lika snedvidret och framåtstupande som den är. Mätte gud bevara hans *mälföre*. Äpplet brukar annars ej falla långt ifrån trädet. Och i det hänseendet måtte det likvisst för en kort tid sedan varit någon *periculum in mora* för honom på ett visst hotell på Österlånggatan, som ej är bekant för någon strängare moral. Af ren förskräckelse att möjligen blifva, liksom pappa, en dumbe, höjde han sin *stämningsfulla stämman* mot en tidning, som djerfts referera en rättegång, som rörde sagda hotell, under påstående att han var alldeles oskyldig — och det säga vi förvisso att äfven vi tro, ty små får, de der ock lam kallas pläga, bruka ju alltid anföras som oskuldens sinnebilder — vi tro på själavandring, isynnerhet i arfsföljd.

* * *

Annun hafva vi några kvar och bland dem intager herr *Spets* ett ej *obeaktansvärdt* rum, han må nu taga detta epitet huru han behagar. Vi hafva i det föregående ofta använt ordet *bulvan*. Hvad menas med en *bulvan*? Olyckligtvis har detta ord fått en dubbel betydelse. I den ena bemärkelsen menas ett dumhufvud, en fänad, en ox med femtio x. I den andra menas ett slags kvasifigurer, ställföreträdare eller skylt. Hvad vännen *Spets* beträffar, äro vi ej nog spetsiga att uttala vårt omdöme, men nog hafva vi ett, ehuru vi tiga dermed — af verkligt undseende för mannen i fråga — vi hoppas att han förstår uppskatta detta undseende till sitt *verkliga* värde. Han har i öfrigt varit handlande, men råkade ut för tillspetsade förhållanden, har varit föreståndare för ett sambageri, men då blef det andra bullar af. Nu vistas han alla ting vid *Fittja*, *Svartlösa* (etc. Men hvarför somliga karlar skola kallas för *Henrikar*, kunna vi ej förstå. *Henrik* var fordom ett ansedt namn, ett namn för både kejsare och kungar, t. ex. kejsar *Henrik*, som for till *Canossa*, men detta oaktadt ej blef kanoniserad. Mätte vår vän ha bättre tur. Likaså *Henrik IV* i Frankrike, men han blef då åtminstone spetsad. Och nu ej mer om honom, utan farväl — till närmast — gamle *Bavallac*.

* * *

Men nu vilja vi ej längre vara spetsiga, utan hålla oss till det trinda. Lyckan säges ju vara trind. Huruvida de som använda "notarien" *David S—m*

träffa ut för lyckan, när de vända sig med uppdrag till honom, är numera ingen tvistefråga — ty lyckan halkar så lätt ur händerna. Visserligen framsprang Minerva fullfärdig ur Jupiters hufvud, men Minerva var ej lyckans gudinna, och "notarien" David är i sanning ingen Jupiter. Han lär härstamma från Indien, der korkträdet når sin största utveckling.

* * *

F. d. länsmannen i Udenäs härad i Västergötland *P. G. Carlsson*, hade under sin tjänstetid troligen *dåliga* inkomster, ty det ena måste stå i proportion till det andra. Han hade emellertid hört att de finaste handskar (*peutêtre gants d'amour*) förfärdigades af människoskinn. Han flådde därför bönder af all makt, så att han blef känd som flåbuse; mot de två sista stafvelserna opponera vi oss kraftigt, ty han *försöker* alltid att se så rentvättad ut som möjligt. Men att bönderna opponerade sig, må väl ingen förtänka dem, hvadan följderna blef, att k. befallningshafvande gaf honom afskedspass — hit. Är för resten en luftig person, så luftig, att värdepapper blåsa ut genom hans fönster — eller hvart de taga vägen. Har advokatbyrå och förmedlar lån mot "mecket pillig rente". Han har äfven telefon, och om någon skulle önska veta dess nummer, så är det hans eget — n:r 00.

* * *

En som i många år friat till fru Justitia är "*herr notarien*" *Vångers*, men hon har städse varit

vrång mot honom. Af denna anledning tog han städsel som dräng eller springpojke hos några kända fyrtioprocents-filantroper och har dervid gjort så goda extra-kurtage-affärer, att han nu har en stor våning, rätt väl möblerad; hvem som fått betala, är ej svårt att inse. Det är annat än när han och hans lilla gumma sutto i ett litet mjölkmagasin och mumsade bräckkorf och minuterade ansjovisar och andra fula fiskar. Nu fångar han sjelf guldfiskar — det är något bättre upp, det! — och steker dem vid sakta eld. Se det kan man kalla upphöjelse, och vi önska, att om han kommer att upphöjas ännu mer, — repet ej må brista!

* * *

Med hänsyn till nästföregående passar bra, att nu ommåla f. d. artilleristen och snörmakaren *Charles*. Han kan kanske sno ihop ett snöre, som han kan låna ut — tills han behöfver det för egen räkning. Nu lägger han ut snaror omkring rättgångsverken, för att fånga enfaldiga fåglar. Der ser man, att hvarje kunskap är god att hafva, men hvar han lärt sin konst, vete väl fåglarna.

* * *

Herr Röing borde väl snarare heta Bleking, ty blek är han både utanpå och inne uti hufvudet och har dessutom varit t. f. vikarierande poliskommisarie i Karlskrona, som ligger i Blekinge. Är i öfrigt, när så faller sig, en liten bulvan och bär alltid på sig ett stereotypt småleende, precis som hans herre och mästare, doktor Rudebeck, som sjelf ej

får föra andras talan. Vi veta ej om det är en lek af ödet eller en skön själs naiva sjelfbekännelse, som kommit honom att taga sin bostad vid Svartmangatan.

* * *

Det är visserligen ej alldeles exemplöst här i Sverge, att en man arbetat sig fram ur gruset till samhällets spets, hvilket dock har skett på krigarens stråt, men att från nämde man krafla sig upp till "Vasaprin", deri är *Johansson* bestämdt enastående. Men det har han till belöning för att han uppträdde som den förföljda oskuldens, *Helga de la Brache*, född *Magnusson* försvarare. Men *Vasaprin* är han nu en gång. Vi undra likvisst hvad familjen *Hohenzollern* tycker om släktskapet? Frivilliga bidrag till resande af en statue equestre åt äfven denne selfmade man emottagas med tacksamhet å "Ankaret", der han väl bör få sin plats, på fältet för de förberedande skärmytslingarna. *Honny soit qui mal y pense.*

* * *

För händelse att *herr Viktor Pettersson* icke fått sitt tillnamn "Gås-Pelle" till följd af att han bor i Gåsgränd, så kan ju ingen menniska hjälpa det — ej ens han sjelf, ty det kan väl ingen rå för, att "han ej var med när krutet fans upp". Men att detta tillnamn är orättvist, tro vi, ty han säges vara mer beslägtad med gåsens ständiga fiende, räfven. Är för öfrigt en mycket liter'är person, ty en liter på förmiddagen och en dito på eftermiddagen lär

vara vanliga dagransonen. Han hade visst något att afhandla med aflidna Maja Kajsa Lundholm i 29 Österlånggatan, känd i orten, men hvad det var, är visst ej ännu till fullo utredt. När litern då och då alltför ofta anlitas, användas ombud, röda eller svarta.

* * *

Stadsfiskaler och polismän tyckas intaga ett betydande rum vid rekryteringen af denna elitkår, ty nu nödgas vi åter framdraga ett dylikt subjekt f. d. t. f. stadsfiskalen i Nyköping *Olofsson*. Men, sanningen likmätigt, han sysslar mindre med fru Justitia än med fader Bacchus och tillhör den glada sorten och talar gerna rotväliska, när han får några nubbar, d. v. s. rotväliskan är väl hans hufvudspråk. Också omtala vi honom endast därför att äfven i den sorgligaste tragedi brukar förekomma komiska figurer, för att lifva upp taflan.

* * *

Landskanslisten *Holmblad*, en stram pösmunk, hör lika mycket till en efterföljande afdelning, de s. k. konkursmakarna, hvadan vi endast omnämna honom här. Han använder ett beskedligt kräk som heter Sundberg, till ombud. Hvarför han ej själf uppträder inför rätta, veta vi ej men han kanske ej vill förvilla rättens medlemmar genom sitt — ljusa utseende.

* * *

Och så slutligen *Lindqvist*, bror till "vittnet *Lindqvist*", vanligen *Blindqvist* kallad, troligen emedan han som en blind famlar omkring i lagens irrgångar. Rättvisan säges vara blind, och, om så kulle vara så är han i sanning en dess värdigeolkare.

Och nu: prosit, mina herrar!

*Första häftet af "Samhällets Pest-
bölder" innehåller om*

Våra Ockrare

*och får allmänheten häruti en in-
blick om de förnämsta af dessa vam-
pyrer, som ockra på den hje'pbehöf-
vande nästan.*

Pris pr häfte 25 öre.

